

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXIV. évfolyam 8. szám. 2013. április 15.

Ára 0,80 lej

Kárpótlási törvénytervezet: kártétel az egyházaknak

Kolozsvári sajtótájékoztató a református Püspöki Hivatalban

Az államosított ingatlanok visszaszolgáltatásáról készülő újabb törvénytervezetről tartott közös sajtótájékoztatót Kató Béla erdélyi, valamint Csúry István királyhágómelléki református püspök. Az eseményre a kolozsvári Püspöki Hivatal tanácstermében került sor.

Nem kárpótlás történik, hanem kártétel – mondta a sajtótájékoztató keretében Csúry István királyhágómelléki püspök. – Úgy érezzük, hogy a készülő törvény – amelyre a román államot az európai fórumok kötelezték – nem előrelépést, hanem visszalépést jelent.

Csúry István és Kató Béla püspökök. Az egyházi vezetők elégedetlenek a restitúciós törvénytervezettel.

Aggodalmának adott okot Kató Béla erdélyi püspök is: *bár a kormány áttekinthetőbb törvényt ígért, mi úgy érezzük, hogy az sokkal kaotikusabb lesz. Figyelembe kellene venni, és tiszteletben kellene tartani az alapvető emberi jogokat, a magántulajdonhoz való jogot, és felgyorsítani a visszaszolgáltatás folyamatát, ugyanakkor a szemben álló felekkel kompromisszumos megoldást keresni. Ezzel szemben a törvény bonyolult, diszkriminatív és méltánytalan – fogalmazott Kató Béla.*

A tervezet értelmében azok a tulajdonosok, akiknek már nem lehet visszaadni tulajdonukat, az ingatlan értéke alapján bizonyos pontokat kapnak, amelyeket egy közjegyzői árrács alapján számítanak ki. A kártérítésre jogosultak majd licitáción válthatják be pontjaikat oly módon, hogy részt vesznek videokonferencia típusú árveréseken.

Ez a módszer több szempontból is elfogadhatatlan – magyarázta Kató Béla püspök. – Diszkriminatív azokkal szemben, akiket már eddig kárpótlottak, hiszen azok ingatlanjuk ér-

Somogyi Botond

(Folytatása a 7. oldalon)

Múltidézés Kalotaszegen

A közösségi élet az elmúlt évszázadban elképesztő átalakulásokon ment át, és bátran állíthatjuk, hogy gyakran nem a javunkra szolgáltak ezek az átalakulások. Egyre kevesebben tudják, hogy mit is jelentett a közösségi élet a média térhódítása és a közösségi oldalak elterjedése előtt. Még akad egy-egy néptanító, aki maga is nagyon sokat tett annak a közösségnek a formálásáért, alakításáért, amelyben évtizedeken keresztül végezte hivatását. Ilyen tanító *Bálint Ágnes* is, aki harminc esztendeig oktatta a gyerekeket Sárvasáron. Segítségével most eljutunk az internet, a digitális közösségek megszületése előtti kalotaszegi világba.

A nyolcvanöt esztendősen tanító néni úgy mesél szülőfalujáról, Magyarvalkóról, hogy közben szinte alig tud válogatni a felidézett emlékek között. Azt mindenesetre leszögezi, hogy nagyon sokat változott a falu képe, mint ahogyan egész Kalotaszegé is az elmúlt fél évszázadban.

Bálint Ágnes 1928. január 22-én látta meg a napvilágot a valkói parókián, amikor Kónya Gyula lelkes pásztorolta a gyülekezetet. A lelkipásztor hatesztendősen vette magához a tanító néni édesanyját, aki azután is a parókián maradt, miután férjhez ment. Így vált a magyarvalkói lelkes és felesége a tanító néni keresztzüleivé. A Bá-

lint család abban a szobában lakott, ahol most a parókia irodája található. Akkoriban sokkal nagyobb volt a gazdaság, minden segítő kézre szükség volt a papi lakon, ezért a kis Ágnes és a szülei is derekasan kivették a részüket a mezei munkából.

Az aratás szinte ünnepnek számított a békebeli időkben. A zenészek az aratókkal együtt kimentek a határba, és amíg a falubeliek hangos énekszó mellett vágták a rendet, kötötték a kévét, addig a cigányok muzsikáltak. Amikor az

Hover Zsolt

(Folytatása az 5. oldalon)

Álom vált valóra

Beszélgetés
Magyari Hunor fotóssal

Az Egyházkerületünk templomainak felvételeit tartalmazó *Itt voltunk, itt vagyunk...* című fotóalbum-sorozat köteteit mutatták be nemrég Budapesten. Az esemény alkalmával a sorozat egyik szerzőjével, **Magyari Hunorral** beszélgettünk fotózásról, a kiadványok születéséről, terveiről.

– *Hogyan kerültél kapcsolatba a fotózással?*

– A kilencvenes évek elején nagytatám elvitt a Sóhátra, Parajdra, a sóbányába. Ott azt mondtam magamban, mindezt meg kell örökíteni. Rajzolni nem tudok, így esett a választás a fotózásra. Édesanyám vásárolt fényképezőgépet, az iskolában beiratkoztam a fotókörbe, eljártam a fotóklubba.

– *Hogyan kezdődött a templomok fényképezése?*

– Nem úgy történt, hogy reggel felébredtem, és elhatároztam: templomokat fogok fényképezni. A kilencvenes évek közepén jártam Hunyad megyében, ott találkoztam először a romtemplomokkal. Akkor elhatároztam, megörökítem őket, mert lehet, hogy évtizedek múlva már nem lesznek. Ráadásul kísérőm elmondta, hogy évtizedekkel

azelőtt még konfirmálásra is sor került néhányukban. Akkor éreztem, hogy a mulandóságot meg kell örökíteni.

A templomok fotózásának elhatározásában közrejátszott egy ilyen irányú, a Királyhágómelléki Egyházkerület által, 1996-ban meghirdetett pályázat is. A fotópályázaton díjaztak, s ez is jelentős biztatás volt számomra. Ezért a középiskola befejezése után elvé-

(Folytatása a 4. oldalon)

Barangolások bibliai tájakon

Jerikó

Jerikóról először a kémek kiküldésének történetében olvasunk. Sittimből, a Jordán keleti partjáról indulnak. Egyik nagy kérdésük, hogyan fogják a stratégiai fontosságú Jerikót kikélni? Ki fogja ott őket befogadni, s hogy tudnak az ottani vezetők szeme elől rejtve maradni? Isten azonban vezeti őket. Egy parázna asszony, Ráháb házába. Valóban különös Isten útjai. Ez az asszony már hallott arról, hogy közeleg egy nép Jerikó felé, s Isten nekik ígerte a várost. Ráháb pedig ezt el is hiszi. Isten csodálatos módon hitet munkál az ő szívében. S ő lesz a szabadulásuk eszköze. Rádásul bekerül

Jézus nemzetségtáblázatába a moábita Ruthtal együtt.

Láthatjuk, mit tud Isten elvégezni egy olyan ember életében, aki hitt és hite jó gyümölcsöket termelt. E történet arra bátorít minket, hogy senkiről se mondjunk le. Isten nagyobb a mi szívünknel, Ő feljebb tud cselekedni, mint ahogy azt elképzeljük. Ezt a saját életünkben is megtapasztalhatjuk.

Nincs annál csodálatosabb dolog, mint amikor Isten ígéretei beteljesednek életünkben. Mert Ő nekünk is sok ígéretet tesz. Milyen csodálatos és bátorító lehetett Józsué számára is, amikor Isten megígerte neki, hogy Jerikó városát be fogják venni. Falai le fognak omlani. S Józsué rá merete bízni magát az ígéretre. Pontosan azt tette, amit Isten mondott neki. Ha hiszünk, előttünk is lehullhatnak akadályok, lehetetlennek és megoldhatatlannak látszó problémák. Merjünk hát bízni az Úr ígéreteiben!

Jerikó falai valóban leomlottak, és az első kapu megnyílt Kánaán földje felé. Isten azonban megtiltotta, hogy Jerikó romjait eltakarítsák, és a várost újjáépítsék. Azért, hogy ez Isten szabadító hatalmának jele maradjon Izrael számára. S annak a jele is, hogy Isten megbüntette Jerikó lakóinak bálványimádását, istentelenségét. Aki a tiltást megszegi – szól az Úr parancsa –, az el fogja veszíteni legidősebb és legfiatalabb gyermekét. Isten komolyan veszi, és számon is kéri a parancs teljesítését. Tudjuk, Izrael népe nem engedelmkedett, a város újra felépült, s az átok is beteljesedett.

Ennek a mi időnkben is komoly lelki üzenete van. Vajon nem az történik, hogy a mi időnkben is olyan dolgokat engedünk meg, amik ellen az előttünk járó nemzedékek még komoly harcot folytattak? Olyan bűnöket követünk el, amiket Isten világosan megtiltott. Gondoljunk csak az abortuszra. Nem azért fogytunkozunk olyan vészesen, mert az élet tiszteletét, a magzat védelmét nem vettük komolyan? S mennyi áldozatot szednek a káros szenvedélyek, amiket Isten szintén szigorúan megtiltott. Hányszor építenek az újabb nemzedékek a hitetlenség fundamentumára, Jézus Krisztusra kellene építeni.

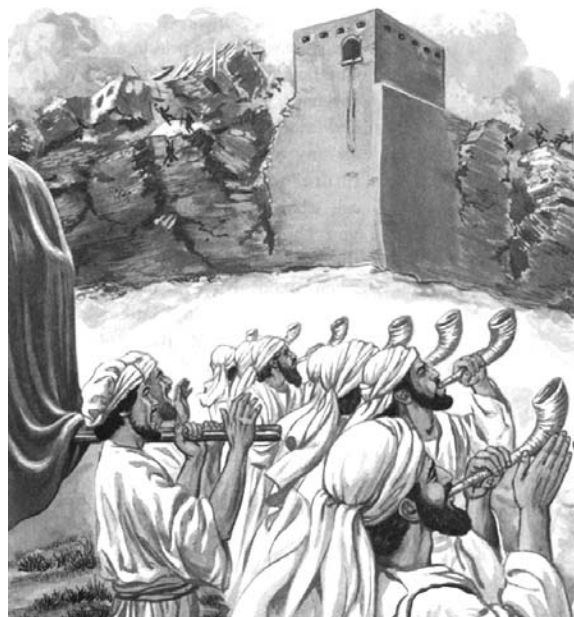
Az egyik legnehezebb dolog életünkben, amikor elveszítünk egy számunkra értékes és kedves személyt. Elizeus próféta nehezen tud megválni példaképétől és elődjétől, Illéstől. Ő ott akar maradni mellette, pedig Illés azt mondja neki, maradjon Gilgálban. Hogyan tovább, hisz ő nem tudja elképzelni az életét Illés nélkül.

Ez bizony velünk is megtörténhet. Milyen tehetetlennek, tanácstalannak érezheti magát valaki, aki úgy érzi, hogy a legfőbb támasza,

társa, szülője, lelki vezetője vétetett el! Mi is kérdezzük ilyenkor Elizeussal: hol van az Úr? Ám Isten nem hagyja magára prófétáját. Amikor ott áll a folyó előtt, megmutatja neki hatalmát: a víz szétválik előtte. Ez jel arra nézve, hogy Isten vele lesz, és megsegíti őt. Ezt tapasztalhatjuk mi is hasonló helyzetekben. Néha azt gondoljuk, nincs tovább, de Istennél semmi sem lehetetlen.

Illés elragadtatása után Elizeus visszatér Jerikóba. Ott újra nehézség várja: a víz ihatatlan. A próféta jövetele viszont reménységgel tölti el a város lakóit. Elmondják neki a bajt, s bíz-

nak segítségével. A próféta az Úr nevében a romlott vízbe sót dob, a víz pedig ihatóvá válik. Ezt az ígét sokféleképpen érthetjük, itt Elizeus Jézus előképévé válik. Ő is eljött egy olyan világba, ahol nem csak a víz romlott meg. Ám Ő azért jött, hogy a megromlott világot meggyógyítsa. Mi odahozhatjuk életünket a keresztséghez, és a vére megtisztít minket. Megváltó szeretetének sójával gyümölcsözővé teheti életünket.

Jerikó falai összedőlnek

Jerikó áldott események színhelye lesz. Ott nyer gyógyulást a vak Bartimeus, akinek az addigi élete egy rémálom volt. A legismeretesebb jerikói történet viszont kétségtelenül a Zákheusé. Ő a külső szemlélő számára sikeres, fényes karriert befutó, gazdag ember, míg Isten országa számára elveszett volt. Jézus azonban azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett. Születésünktől fogva mi is elveszettek vagyunk. De Ő keres minket: a keresztségben, konfirmációban, igehirdetéseinkben, igékben, életünk eseményeiben. A kérdés csak az, hogy megnyitottuk-e már szívünk ajtaját előtte? Mert ha beengedjük, akkor ott már Ő uralkodik. Zákheus élete megváltozik, s aki eddig kíméletlenül harácsol, az most vagyonát osztogatja másoknak. Így tud Jézus embereket újjáteremteni! Minket is.

Olvasandó igék: Józs 2,1, 6,2,26; 1Kir 16,34; 2Kir 4,18–22; Lk 18,35, 19,1,5; 1Kor 3,11; Zsid 11,30.

Lőrincz István

Bibliaolvasó kalauz

Május

1. Sze	Ézs 8	ApCsel 9,31–43
2. Cs	Ézs 9,1–6	ApCsel 10,1–16
3. P	Ézs 9,7–20	ApCsel 10,17–23a
4. Szo	Ézs 10	ApCsel 10,23b–48
5. V	Ézs 11	ApCsel 11,1–18
6. H	Ézs 12	ApCsel 11,19–26
7. K	Ézs 13	ApCsel 11,27–30
8. Sze	Ézs 14	ApCsel 12,1–19
9. Cs	Ézs 15	ApCsel 12,20–25
10. P	Ézs 16	ApCsel 13,1–12
11. Szo	Ézs 17	ApCsel 13,13–31
12. V	Ézs 18	ApCsel 13,32–52
13. H	Ézs 19	ApCsel 14,1–7
14. K	Ézs 20	ApCsel 14,8–18
15. Sze	Ézs 21	ApCsel 14,19–28
16. Cs	Ézs 22,1–14	ApCsel 15,1–5
17. P	Ézs 22,15–25	ApCsel 15,6–21
18. Szo	Ézs 23	ApCsel 15,22–35
19. V	Ézs 24	ApCsel 15,36–41
20. H	Ézs 25	ApCsel 16,1–10
21. K	Ézs 26	ApCsel 16,11–18
22. Sze	Ézs 27	ApCsel 16,19–40
23. Cs	Ézs 28,1–15	ApCsel 17,1–9
24. P	Ézs 28,16–29	ApCsel 17,10–15
25. Szo	Ézs 29	ApCsel 17,16–34
26. V	Ézs 30,1–18	ApCsel 18,1–17
27. H	Ézs 30,19–33	ApCsel 18,18–22
28. K	Ézs 31	ApCsel 18,23–28
29. Sze	Ézs 32,1–8	ApCsel 19,1–7
30. Cs	Ézs 32,9–20	ApCsel 19,8–22
31. P	Ézs 33	ApCsel 19,23–40

Református
Telefonos
Szeretetszolgálat

Segítségre van szüksége, vagy segíteni szeretne?
Hívjon bizalommal
csütörtökönként 15-20 óra között!

www.reffelsz.ro reffelsz@reffelsz.ro reffelsz

Tel.: 0265 - 55 55 55

„Jól megerősítettük a hitet”

Gondolatok a fiatfalvi hiterősítő imahétről

Miért is töprengenek emberi szenvedésen és halálán, hiszen minden fel van írva a templomok falaira, ahová az ég záporozza tökéleteségét. Csak az számít, hogy emberek legyünk – jut eszembe önkéntelenül e gondolat minden reggel, amikor új napra virradva elindulok a munkába és rápillantok templomunkra. Mintha búcsút intene nekem pár órára, hogy aztán ismét szeretettel fogadjon, amikor hazatérek. Lüktetni akar, megmozgatni, vért pumpálni a település minden lakójának ereibe. Erőt, hitet, szeretetet hirdet, Isten Igéjének hallgatására hív – az Atya, Fiú és Szentlélek nevében.

Feleségem korábban megfogalmazott gondolatait fűzöm tovább, és gyakran felvetődik bennem a kérdés: vajon tud-e eléggé lüktetni kis közösségünk temploma, eléri-e a fent megfogalmazott célokat?

Múlt hónapban imahétre csendült templomunk harangja. A székelykeresztúri gyülekezetekkel januárban megtartott ökumenikus imahét után, most hagyományosan református hiterősítő hetet hirdettünk, „hogymaradjon nekünk az a hagyományos imahét, amikor nem kell minden este máshová menni” – idézhetném egyik gyülekezeti tagunk kérését.

A 2013-as imahét vezérigéje most is itt cseng fülemben: „Mit kíván tőlünk Isten?” Tudom, aki eljött alkalmainkra, az minden este a jobbik részt választotta, és szívében sok kérdés válaszra talált. Fiam szerint: apa most is ránkbízta, hogy segítsünk a papok kivá-

lasztásában. Hétfőn (Tökés) Attila bácsi jött családjával Gegesből, kedden Marosi Árpai bácsi a városból, szerdán (Fülöp) Szabolcs bácsi Székelydájáról, csütörtökön (Dezső) Tibi bácsi és családja Csikcsicsóból, pénteken (Kerékgyártó) Zsolt Kolozsvárról, szombaton (Kerékgyártóné Bálint) Imola, ő is Kolozsvárról, vasárnap pedig (Ballai) Zoltán, ugyancsak a kincses városból.

Jó volt minden este elcsendesedni, és hallgatni Isten Igéjének hirdetését. Mintegy jelezve: él még az emberekben az összetartó erő, a templomok jól „pumpálják a vért”, az életet adó hitet, annak ellenére, hogy sokszor igen üresek. E héten minden este megteltek a padok és hiszem, hogy az emberi szívek is.

„Ez az imahét volt a legjobb” – idézem ismét Zalán fiamat, és merem remélni, más is így látta. Első alkalommal került sor Fiatfalván úrvacsorás záróalkalomra. Jó volt az úrvacsora kenyerével és borával megpecsételni a héten hallottakat. A vasárnapi istentiszteleten Zoltán barátom a Heidelbergi Káté fontosságáról és református gyülekezeteink életében betöltött szerepéről beszélt. Kerékgyártó Zsolt a Kolozsvár-Felsőváros presbitériumának üdvözlését tolmácsolta a fiatfalvi gyülekezetnek. Kolozsvári barátainktól egy zászlót kaptunk emlékeztetőül, hogy ne felejtsük: a Heidelbergi Káté már 450 éves. Öröm volt hallani, hogy a kapott ajándék egyike a legelső zászlóknak, és Fiatfalva az első gyülekezet, aki magáénak tudhatja ezt. Ezután szívből jövőbb volt gyülekezetünk énekkarának szolgálata. A néhány elénekelt dal közül szinte kicsendült egyik jól ismert ének üzente: *Jézus, vezesd gyermekeid.*

Réka lányom szerint „bizonyára jól megerősítettük a hitet”. Adja Isten, hogy így legyen!

Páll Attila Csaba

Ballai Zoltán átadja a gyülekezetnek szánt ajándékot Papp Attila Csabának

Facebook: lehet kapcsolattartás, de akár átverés is

Ártatlan, egyszerű képet töltött fel a Facebook-oldalára nemrég egyik lelkipásztor kollégám. A korán reggel felkerült kép alatti szöveget olvasva elképedtem: az első bejegyzés kevesebb, mint egy órával a feltöltés után már megjelent.

– Érdekes a kép, tiszteletes úr! – érkezett a hozzászólás. Persze, ez még nem volt olyan meglepő, a különös számomra az volt, hogy a gyülekezeti tag az okostelefonjáról küldte a gyors „értékelést”.

Honnan van annyi idejük egyeseknek, hogy okostelefonjukról korán reggel már a lelkészük Facebook-oldalát böngésszék? – gondolkodtam el. Hova fejlődünk így? Egyáltalán fejlődés ez?

Lehet, hogy a mai modern korban a csúcstechnológiát használó fiatalok körében az előbbi kis epizód mindennapos. És ha jobban körülnézünk, láthatjuk, hogy vonatállomáson, váróteremben, az iskolai szünetben, autóbuzsón a fiatalok az egyre kisebb és egyre vékonyabb „kütyükön” pötyögtenek. Nem csoda, ha már nemcsak alkohol-, kábítószer-, nikotinfüggő, hanem internetfüggő fiatalok is léteznek.

A modern technikát pedig már a felnőttek is használják. Vannak, akik azért, mert szeretik, mások nem akarnak lemaradni, vannak olyanok, akik távol élő szeretteik miatti kapcsolattartás céljából. Ám a sok böngészés veszélyes is lehet. Példa erre, hogy egyre gyakoribbak a facebookos átverések, a világhálón történt ismerkedés utáni rablások, molesztálások vagy akár késélések is. Mert az oldalakra feltett adatok, képek, információk nyitott könyvet jelentenek cégek, internetkalózok vagy beteges hajlamúak számára egyaránt.

Az egyre automatizálódó világunkban a rohamléptékben fejlődő technika hasznos és érdekes – egy bizonyos pontig. Utána azonban káros és veszélyes. Használati útmutatást, szabályozást erre nézve nem dolgoztak ki. És nem is fognak. Azt nekünk kell saját magunk érdekében megtenni.

Somogyi Botond

Rosenkreuz társulat: kinek hiszünk?

Érdekes feljegyzésre bukkan-tam Warga Lajos egyháztörténetész könyvében Johann Valentin Andreaeról, aki a 17. század első felében élt. Ellenszenvet érzett a teológiai hitviták iránt, és egyházkormányzóként maró gúnnyal beszélt kora divatos ferdeségeiről, babonaságáról, titkos tanairól. Szellemes műveiben az emberek hiszékenységét támadta.

Egyik gúnyiratában Rosenkreuz szerzetesről ír, aki bejárta a Közel-Keletet, Afrikát, és hazatérve, társulatot alapított, mely a világ boldogságát munkálja: a

hazugságot és sötétséget száműzi a földről. Az irat a társulatba való belépésre szólítja fel embereket. Művében Andreae a titokzatosság utáni vágyakozást gúnyolta ki. A könyvnek nagy sikere lett, de sajnos teljesen félreértették: az emberek kutatni kezdték a mágusok titkos társulatát. Azok, akiknek Andreae az üzenetet szánta, nem értették meg a kirívó gúnyt: komolyan vették a társulat létezését, valamint a belépésre való felszólítást. Hiába igyekezett az író később felvilágosítani a tévedésbe esett közönséget, nem hittek szá-

vainak. Számos iratában sürgette olvasóit, hagyjanak fel a misztikus mesékkel, az időközben megalakított Rosenkreuz társulattal, és csatlakozzanak Krisztushoz.

Sajnos ma is sok mindent elhisznek az emberek. Például milliószámra vásárolnak csodaparfümöt és csodaedényeket. A fiatal anyukák elhiszik, hogy a baba csuklójára piros masnit kötve védik a csöppség megigézését. Ha sír a gyermek, segít a szenesvíz – mondják egyesek. Amikor kértem valakit, ne az öntéstől várjon segítséget, akkor azt válaszolta, hogy az nem lehet rossz, ugyanis az öntő munka közben a Miatyánkot mondja. Ha valami baj

történik, sokaknak eszébe sem jut Istenhez fordulni. Az emberek sok minden mást kipróbálnak, mástól várnak segítséget. De nem az Úrtól.

A lelkipásztor a prédikációban hirdeti: Jézus, Istennek Fia feltámadt, és az Atya örte megbocsátja bűneinket, szeret minket és kitárt karokkal vár. Ezt pedig már kevesen hiszik el igazán. Négy-száz évvel ezelőtt félreértették Andreaet: amit viccnek szánt, komolyan vették. Vajon ma hányan értik félre Isten Igéjét? Mert Ő komolyan gondolja, hogy Jézusért elfogad minket, és örök életet ajándékozik.

Ambrus Melinda, Csekelaka

A vigasztalás haszna

Hány dolgot kell tudnod, hogy e vigasztalással boldogul élhess és halhass? – hangzik a Heidelbergi Káté második kérdése. Hitvallásunk tehát nem csupán azt mondja el, hogy az ember nyomorúságos helyzetében vigasztalásra szorul, és hogy Isten meg akarja és meg is tudja őt vigasztalni, hanem arról is beszél, hogy miképpen válik leginkább hasznunkra ez a vigasztalás. A Káté nem csupán arról tud, hogy a bűn gyakorlatilag az Istentől elidegenedett állapotot jelöli, illetve hogy a megváltás, a szabadítás tulajdonképpen ennek az állapotnak a megváltoztatása, és az Istennel való megromlott közösség helyreállítása, hanem azt is megtanítja, hogyan maradhatunk meg ebben a helyreállított közösségekben. Világosan és félreérthetetlenül hangsúlyozza, hogy Isten nemcsak a bűneset előtti igazságossággal és szentséggel megajándékozott embert tudta magáénak, hanem igényt tart a Tőle elszakadt bűnös ember életére is, és azt meg akarja újítani, újjá akarja teremteni.

Hány dolgot kell tudnod, hogy e vigasztalással boldogul élhess és halhass? – e vi-

gasztalás tehát nemcsak elérhető és megszereshető, hanem kimondhatatlan boldogság forrása is a hívő ember életében. A vigasztalás elsődleges tartalma az, hogy az ember bűnei ellenére sincs magára hagyatva ebben a világban, és ennek felismerése, tudatosítása gyökeresen megváltoztatja az ember életét. Ha tudom azt, hogy nem vagyok önmagam ura, és hogy Istennek terve van az én életemmel, – a Káté válasza szerint – három dologra kell odafigyelnem: először tudatában kell lennem annak, hogy mekkora az én bűnöm és nyomorúságom; másodsor tudnom kell, hogy Isten miképpen szabadít meg minden bűnömből és nyomorúságomból; harmadszor pedig tudnom kell, milyen hálaadással tartozom az Istentől érkező szabadításért.

Ha figyelmesen olvastuk az első kátéfeleletet, talán észrevettük, hogy e hármassal mindenik eleme megjelenik benne: tud az ember nyomorúságáról, vigasztalásra szorult voltáról, tud arról, hogy Isten Jézus Krisztusban a Sátán minden hatalmából megszabadította az embert, és hogy mindent az ember üdvössége érdekében cselekszik. Végül pedig hirdeti: a Szentlélek titokzatos munkája nyomán az em-

bert alkalmassá teszi az Isten szerinti, hálaadó életre, azaz kész és hajlandó lesz arra, hogy ezután Istennek éljen. A most bemutatott második kérdés-felelet egyfelől tételszerűen megnevezi azokat az elemeket, amelyekkel a hívő embernek tudatosan együtt kell élnie, másfelől pedig fölvezet a Káté szerkezetét, és megadja azt a logikai vezérfonalat, amelyet a további kérdés-feleletek során követ: bűn (= nyomorúság) – szabadítás – hálaadás.

A Szentírásban vannak olyan motívumok, amelyek alapján az életet olyan vándorútként képzelhetjük el, amely az örökkévalóság felé tart, és ezen az úton az ember elkerülhetetlenül megérzi a bűn nagyságát, megtapasztalja a szabadítás szeretetét és a hálaadás örömét. Szemléltető példaként szeretettel ajánljuk John Bunyan 17. századi angol puritán író, üstfoltozó mesterből lett igehirdető könyvét, *A zarándok útját*. A vigasztalás hármassal pedig azért beszélnek a Káté szerzői, hogy ezáltal az emberi élet – Isten Szentlelkének titokzatos munkája révén – átalakulhasson, és már itt e földön valóságos istentiszteletté válhasson.

Papp György

Álom vált valóra

(Folytatás az 1. oldalról)

geztem Debrecenben a MÚOSZ, Bálint György Újságíró Akadémiájának fotóriporter szakát.

– *Mind a 15 egyházmegye templomairól szóló album elkészült. Hány év alatt sikerült ezt a nagy munkát megvalósítani?*

– 2002-ben kezdődött a tudatos gyűjtés, én ettől az időponttól számítom, 2012 karácsonyára kész volt, tehát tíz év alatt.

– *Rengeteg munka, több tízezer kilométer áll a szerzők háta mögött. Milyen anyagi háttérrel rendelkeztek az elmúlt évtizedben?*

– Az első hat kötetet nyári kirándulásokra félretett pénzből, zsebpénzből és sok önkéntes segítségével sikerült kiadni. Például sokat segítettek a székelyudvarhelyi Református Diákotthonban lakó, erdővidéki diákjaim szülei is. A hunyadi kötet megjelenése után jelentősen támogatott a Millenáris Kulturális Egyesület Incze Zsolt igazgató vezetésével, valamint az általa bevont Szerencsejáték Zrt. is. Ők fizették az útiköltséget, a légi felvételekhez szükséges repülőgép bérlését, de az élelmezésbe is bepótoltak.

– *Mi indokolta a légi felvételek elkészítését? Hogyan került szóba mindez?*

– A légi felvételek egy fantasztikus szögből láttatják a templomot és a körülötte levő tájat,

környéket. Tekintettel arra, hogy az album egyik legköltségesebb része a nyomtatás, a kiadványban egy helységnek csupán két oldalt szántunk. Ekkora felületen pedig nagyon nehéz megmutatni a templomot, parókiát, esetleg iskolát vagy éppen temetőt – ez indokolta azt, hogy légi felvételeket készítsünk. Egy magán repülőgép-társaság gépét béreltük ki kibéreléssel felszállással. Fülöp Zoltán, a pilóta is sokat segített, nagyon hamar rájött arra, mikor fejeztük be egy-egy templom és környékének fotózását, mikor tettük meg a szükséges köröket.

– *A szerzők között szerepel a Veres Tünde, valamint a Juhász Ábel neve is. Ők hogyan kerültek a csapatba?*

– Veres (Szántó) Tünde szilágysági, magyar szakos tanárnő, egy kalotaszegi kirándulás alkalmával ismerkedtünk meg. Pár év múlva egy székelyföldi kiránduláson kérdeztem meg tőle: lenne-e kedve Küküllő menti templomokat fényképezni? Azonnal igent mondott, és az iskolai vakációit áldozta fel a fényképezés kedvéért. Juhász Ábel, telekfalvi lelkipásztor később csatlakozott hozzánk. Ő a Sepsi- és a Kézdi-Orbaiszék helyismeretével rendelkezett, de segített a kolozsvári és a braszó albumok elkészítésében is.

– *Hogyan folyt a munka? Miként viszonyultak mindehhez a lelkipásztorok?*

– Elmentünk egyházmegyei gyűlésekre, ahol bemutatkozás után ismertettük tervünket,

elmondtuk, miként képzeljük el, milyen anyagra van szükségünk (a templom története). Ilyen szempontból mindenki pozitívan viszonyult a projekthez. Igaz, nem mindenki küldte el a megígért írott anyagot. Különböző maradjunk annyiban, hogy voltak olyan vidékek, ahol vegyes érzelmekkel fogadtak.

– *Szabadidőben rengeteget fényképezel. Főállásban mivel foglalkozol?*

– A székelyudvarhelyi Református Diákotthon Alapítványánál dolgozom titkárként, mindezenkívül.

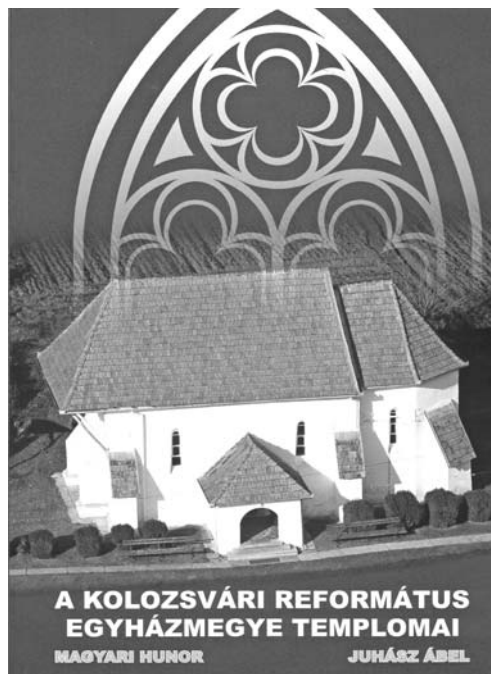
– *Milyen érzésekkel fotóztál a szórványban?*

– A szórvány mindig lehangoló. Látni a több száz éves, monumentális épületeket már sokszor karbantartani sem tudó 4-6, esetleg egyfős „gyülekezeteket”, mindig eszembe jut, hogy a tömbmagyarság viszonylag jól karbantartott épületei, a több száz, esetleg ezer fős gyülekezetei vajon mennyi idő múlva jutnak hasonló sorsra? Ez a mi sorsunk? Viszont az öreg nénik-bácsik hite, élni akarása, optimizmusa idős koruk ellenére is példaértékű.

– *Ötvös József vártemplomi lelkipásztor említette egyik írásában, hogy az elkészült 15 album bizonyos szempontból Orbán Balázs gyűjtőmunkájához is hasonlítható. Az utolsó négy album könyvbemutatóján elhangzott: egy álmom vált valóra. Van már más, újabb álmom is ezután?*

– Vizsgadolgozatomat éppen Orbán Balászból írtam, de a hasonlatot túlzásnak érzem. Viszont álmomból nincs hiány, hiszen már a kezdetekkor arra gondoltam, hogy mindkét református egyházkerület templomait megörökítem. Eddig csak az erdélyi albumok készültek el. Ha Isten is úgy akarja, a királyhágómellékiek is sorra kerülnek majd.

Somogyi Botond

Múltidézés Kalotaszegen

(Folytatás az 1. oldalról)

aratás végre lejárt, a csürbe vonultak az emberek, ahol tovább húzták a zenészek a talpalávalót, a munkától elfáradt emberek pedig mulattak, ameddig futotta az erejükből.

Régimódi férjszerzés

A valkói papné, Kónya Gyuláné, leánykori nevén Schéfer Teréz, Áprily Lajos feleségének a testvére volt. A varrottas terjesztését legalább olyan komolyan vette, mint annak idején Gyarmathy Zsigáné. Már az egészen apró leánykát tanította varrásra, kiállításokat, vásárokat szervezett, hogy népszerűsítse a kalotaszegi nagyírásost.

A tanító néni a szája sarkában huncut mosollyal mesél arról, hogy miként ismerkedtek meg a keresztszülei. Kónya Gyula akkoriban kolozsi lelkipásztorként szolgált, és gyakran lejárt a fürdőre. A régi világ erkölcsi követelményei szerint nem fürödhetek együtt a férfiak a nőkkel, ezért egy kötél választotta el középen a medencét. A helyzet úgy alakult, hogy Kónya Gyula, és Schéfer Teréz is a kötél mellé került, és a csinos leány szemét vetett a fess fiatalemberre.

– Keresztmama mindig nagyon huncut volt. Amikor megöregedett, és beteg lett, még akkor is jó kedéllyel fogadta el a sorsát. A kolozsi fürdőben úgy hívta fel magára a figyelmet, hogy hirtelen megrántotta a kötelet, amibe keresztapám kapaszkodott, és majdnem egymás ölébe estek... – Hát így, a harmincas évek romantikus filmvilágába illő jelenetben ismerkedett meg a kolozsi, később magyarvalkói lelkész jövendőbelijével.

Kónya Gyula parókiáján mindig nagy volt a nyüzsgés. A templomkerti házikóban, amit a helybeliek pavilonnak neveznek, gyakori vendég volt Áprily Lajos, Jékely Zoltán, sőt a tanító néni elmondása szerint Kós Károly is. A százéves épületet Mihályt Ákos tervezte, és bár az utóbbi időben nagyon sokat romlott az állapota, idén végre sikerül felújítania a magyarvalkói gyülekezetnek. Pap Ákos lelkipásztor elmondása szerint a magyar kormány körülbelül 90 ezer lej értékű támogatást adott a pavilon rendbetételére. A felújítás során vissza szeretnék adni a hely tájkert jellegét, az épületben pedig kiállítást rendeznek be, ám emellett vendégfogadásra is alkalmas lesz a helyiség.

Miután a négy osztályt elvégzi, Ági néni Kolozsvárra kerül a református iskolába. Még ma is emlékszik a régimódi sárga rézkeretes iskolapadokra, amelynek a lapjára különböző bibliai igéket írtak fel a tanárok. A gyerekek gyakran versenyre keltek, hogy ki tud több idézetet megtanulni. Amikor konfirmáló korba ért, a Farkas utcai templomba járt kátéórákra – mintegy kétszáz gyerekkel együtt tették le a konfirmációi esküt a templomban.

Később, amikor már a tanítóképzőt végezte, a Kétágú templomba járt ifjúsági órákra, segített a hitoktatásban. A vasárnapi iskolákat rendszeresen tartotta a gyülekezetben, amely aztán olyan tapasztalatot nyújtott számára, amit később is felhasználhatott. Az órák anyagát a lelkipásztor legépelve adta oda a fiatal tanítónőnek, amit aztán meg is őrzött, és később a saját osztályának vallásóráin nagyon jól felhasznált.

A szappanopera ősbemutatója

A tanítóképző elvégzése után Bálint Ágnes Aranyosgerendre kerül, hét évig tanítja az ottani gyerekeket. Az iskola sajnos a gye-

Kónya Gyuláné kalotaszegi varrottas kiállítása (korabeli fotó)

rekek létszámának drasztikus apadása után bezár, így a tanító néni Sárvásáron kap állást, ahol harmincévi tanítás után megy nyugdíjba. Amikor a faluba érkezett, akkor nem csupán a gyerekeket kellett írni-olvasni megtanítani. Az idősebb generáció tagjai között is akadtak néhányan, akik nem tanulták meg még a betűvetést. Többnyire pásztorok vagy más elszigetelten élő emberek, akiknek úgynevezett analfabéta könyvet nyomtattak, ebből tanulták meg a betűvetést.

Nagyot téved, aki azt gondolja, hogy a digitális világ és a média térhódítása előtt nem létezett szórakozás. A tanító néni nem csupán a kisgyerekekkel foglalkozott, de fonóházat, színjátszó csoportot és különböző köröket indított. A színjátszó csoport elsősorban a maguk kedvtelésére adott elő kisebb színdarabokat, de több kalotaszegi településen is bemutatta műsorát.

– Nemi bevételre is szert tettünk a fellépések alkalmával, és mivel akkoriban kezdett elterjedni a rádió, megegyeztünk abban, hogy veszünk egy ilyen készüléket, amit aztán majd a falu kultúrtervében hallgatunk estenként – meséli a tanító néni.

A fonóházban, amíg az asszonyok a guzsallyal szorgoskodtak, Ági néni

regényekből olvasott fel. Az asszonyok olyan kíváncsian várták a történet folytatását, mint amilyen izgatottsággal várják ma a házasasszonyok a szappanopera következő epizódját. Néha, amikor kissé elfáradt a felolvasásban, pár perc pihenőt tartott, ez idő alatt a rádiót vagy a lemezjátszót hallgatták az asszonyok. Évekkel később, amikor már megfilmesítették a regényeket, és már mindenkinek volt tévéje, gyakran említették a tanító néni az asszonyok: „ezt fel tetszett olvasni a fonóházban!”

Hogyan szurkolt Kalotaszeg az Aranycsapatnak

Amikor már a tévé is megjelent, kölcsönt vettek fel az emberek közösen, hogy egy ilyen készüléket is beszerezhessenek. Ezt szintén a kultúrházban helyezték el, és estenként egybegyültek, hogy figyelemmel kísérik a nagyobb eseményeket. Előfordult, hogy egy nagyobb sporteseményre még a környező falvakból, sőt Kolozsvárról is eljöttek szurkolni az emberek. Itt a magyar adót is fogták. Ilyen esemény volt az évszázad mecse is, az 1953-as angol–magyar mérkőzés. Többen már napokkal a híres esemény előtt bejelentkeztek Kolozsvárról, a terem teljesen megtelt a mérkőzés idejére, így szurkolt mindenki az Aranycsapatnak.

A tanító néni sajnos ma már többnyire ágyhoz kötött életet él. Fájos lábai miatt nagyon nehezen mozog, ám ez sem akadályozza meg őt abban, hogy kézimunkázzon. Varni ugyan már nem képes, de néha leül az asztal mellé, és régi varrottas mintákat vet papírra. A rajzolást így a mai napig sem hagyta abba, és hűen őrizgeti a régi mintákat is, amiket még keresztmamája, Kónya Gyuláné hagyott reá.

A mai digitalizált, közösségi oldalakon élő világban is hasznos lenne egy-egy színjátszó csoportot, varróházat, vagy akár egy közös filmmezést szervezni. Persze ennek a megvalósításához arra lenne szükség, hogy néha el tudjunk szakadni attól az úgynevezett virtuális közöségtől, ahol gyakran olyan emberekkel érintkezünk, akikkel talán személyesen még soha nem is találkoztunk.

Bálint Ágnes tanítónő ma is közismert személy a faluban, de már nehezen mozog

Búcsú a református Verespataktól

Bezártunk újra egy magyar református templomot Erdélyben. Talán örökre. Március 20-án búcsúztunk az utolsó verespataki reformátustól, özv. Ravai Jánosné Bálint Rózsika nénitől, aki hajdanán a Beszterce megyei Somkerékről jött ide férjhez. Odakerült ez az istenháza is a néptelen, romosodó, használaton kívüli erdélyi magyar templomok hosszú jegyzékébe száznegyvenötödiknek. Már nem lesz akiért kinyitni ezután. Ahogy fogyatkozunk, úgy adjuk fel, úgy adjuk át másoknak vagy az elnémulásnak azt, ami a mienk volt: az életerünket, nyelvünket, épületeinket, kegytárgyainkat, harangjainkat. Emlékezetünket.

Itt, Verespatakról is először a lelkész költözött el, majd az utolsó magyar tanítónő cserélt tannyelvet: át kellett mennie a román tagozatra. Aztán a papjárs is megritkult: nincs kiért és miért olyan gyakran jönni. És ahogy kiürült a parókia és gazda nélkül maradt, úgy rogyant meg a teteje, hullottak le falai. A verespataki azért szomorúbb valamennyi romnál, mert alatta, mellette, felette minden arannyal van tele. A mások aranyával.

A többi magyar egyház sem áll jobban. Az unitáriusok is régóta visszaszámlálnak, tizenheten maradtak. Itt is a lelkész seprí ki a templomot, ő harangoz és ő szólaltatja meg az orgonát, ha van, aki fűjtasson. Majd a nyelveket váltogatva próbálja jóra vezérlő szavait megértetni árválkodó híveivel. A magyar katolikusság is harmincnnyira olvadt: ékes, tágas templomukban is nyelvet cserélt a liturgia, prédikáció, akárcsak a gyülekezet.

Ravai Rózsika néni koporsója mellett magyarul és románul hangzott az ige. Gábor Ferenc abrudbányai lelkész magyar és román nyelvű igehirdetése után Pálfi Árpád helybéli unitárius lelkész románul szolt a templomot megtöltő népes gyülekezethez. Magyarul tudók alig voltak, csupán Rózsika néni somkeréki, besztercei rokonai. Többször is elhangzott a fájdalmas sóhaj, hogy „elvégeztetett”. Rózsika templomkulcsát is megörökli majd valaki, nyelvünket nem beszélő Öcsi, Bubi, Feri, Dávid vagy Zénó. A nemrég még impozáns méretű református parókia romjainak törmelékét is széthordják majd tűzfának, tölteléknek. Marad utánunk az elhalás temetői csendje. Vagy a vészesen közelgő földkotró gépek gyilkos zaja. Ezek felmorzsolnak minden talpalatnyi földet, emléket, magyar szót is.

Már csak az országba, világba szétszórt verespatakiak maradnak imitt-amott, azok, akik az aranyláz karmaiból kimenekültek. Egyetlen magyar református él még közöttünk, a tíz éve Kolozsvárra honosított özvegy Székely Józsefné Bereczki Gabriella tanítónő. Bezártunk újra egy magyar templomot Erdélyben. Talán örökre. A virágvasárnapi hozsánna itt elmarad, nemsokára hosszú és végtelen nagypéntekes jönnek, egy feltámadás fogyó reményében. Gyűjtsünk egy szál emlékgyertyát a néptelen né vált, az „elhunyt magyar református Verespatak” emlékére!

Uram, irgalmazz! Krisztus kegyelmezz!

Vetési László

2003-ban még hárman voltak:
ma már Bálint Rózsika (a képen jobbra) sem él

A három magyar templom (református, unitárius, katolikus) Verespatakon

Felhívás

a Kárpát-medence magyar kórusaihoz

Tordaszentlászló RMDSZ szervezete, önkormányzata, a Thamó Gyula Közművelődési Egyesület, az EMKE, a Tordaszentlászlói Református Egyházközség, valamint a falu Művelődési Háza, az RMDSZ, a Romániai Magyar Dalosszövetség és az Erdélyi Magyar Közművelődési Egyesület védnökségével az idén is megszervezi a hagyományos, immár

**A XXIV. SZENT LÁSZLÓ-NAPI KÓRUSTALÁLKOZÓT
Bethlen Gábor
Erdély fejedelmévé választásának 400.,
valamint
a tordaszentlászlói kórusmozgalom 125. évfordulójának
tiszteletére.**

Az eseményre **2013. június 29-én, szombaton** kerül sor Tordaszentlászlón. Az írásos jelentkezést 2013. május 25-ig várjuk a következő címre: Szőke Zoltán nyugalmazott lelképásztor, az EMKE helyi elnöke, 407505 Sävädísla – Tordaszentlászló, Szőlő utca 144. sz., jud. Cluj – Kolozs megye, Telefon: 0040/264-374120. A külföldiek és akik egy vagy több napot szeretnének itt-tölteni, a faluturizmus keretében fizetővendégekként tudjuk fogadni a következő e-mail címen: boldizsarzeyk@yahoo.com.

A jelentkezési lapon kérjük pontosan közölni a kórus teljes nevét, nemét, címét, létszámát, a kórusművek címét és szerzőjét, a karvezető nevét, s akik először vesznek részt a találkozón, jelentkezési lapjukhoz csatolják kórusuk összefoglaló, rövid történetét is archívumunk számára.

Felhívjuk a jelentkezők figyelmét, hogy műsoruk nem haladhatja meg a 10-15 percet!

A Szent László-szobor körüli közös éneklésre kijelölt kórusművek a következők:

1. Berzsenyi Dániel–Kodály Zoltán: *Magyarokhoz*;
2. Erkel Ferenc–Bárdos Lajos: *Szózat*.

Kedves Dalostestvérek! Jelingénk továbbra is:

**NYELVÉBEN ÉS SZOKÁSAIBAN ÉL,
DALAIBAN ÉS MŰVÉSZETÉBEN ÉREZ A NEMZET!**

Felkérjük a találkozóra benevező kórusok tagjait, hogy a hangverseny idején maradjanak benn a teremben s kölcsönösen hallgassák meg egymást. A közös ebédre a hangverseny után kerül sor, majd ezt követi a karvezetők közös megbeszélése, végül pedig a zárszó.

Kárpótlási törvénytervezet: kártétel az egyházaknak

(Folytatás az 1. oldalról)

tékét piaci áron kapták vissza. Másrészt ez a procedura korrupcióhoz vezethet. Ugyanakkor az is furcsa lenne, ha egy kolozsvári belvárosi ingatlan helyett a református egyház a kormány által kiírt árverésen egy dobrozdusi viskóért kénytelen majd licitálni.

A tervezet értelmében, az a tulajdonos, akinek nem sikerült pontjaival ingatlant vásárolnia, pénzre válthatja pontjait, ám csupán 2017. január 1. után. Azt is csak úgy, hogy évente a teljes összeg 14%-át kaphatja meg, azaz hét év alatt juthat a teljes összeghez. És akkor ebbe még nincs beleszámítva a pénzromlás, infláció sem – tette hozzá a püspök.

A legnagyobb problémát azonban a tervezet 54. cikkelye jelenti. E szerint azok a visszaigényelt államosított ingatlanok, amelyek jelenleg egészségügyi, oktatási és kulturális intézményeknek adnak otthont, a jelenlegi 5 év helyett csupán 25 év múlva kerülhetnek vissza jogos tulajdonosukhoz. Igaz ugyan, hogy az önkormányzatok majd bért fognak fizetni a tulajdonosnak, azonban ez az összeg nincs megállapítva. Az is tény – sorjázta az ellenvetéseket Kató Béla –, hogy a nem magyar többségű városok az eddigi tapasztalat alapján csak ritkán vagy egyáltalán nem fizettek bért. Ráadásul a polgármesterek a restitúciós bizottság döntéseit szinte minden alkalommal megtámadták a bíróságon, ezért számos egyházi ingatlan sorsa bizonytalan, a hosszú éveken tartó pereskedések miatt nem lehet azokat birtokba venni.

Megengedhetetlen az – bírálta a tervezetet a püspök –, hogy amit egykor egy tollvonással egyik napról a másikra elvettek, azt száz év alatt sem adják vissza. Hiszen az 50 év kommunizmus után már eltelt 23, s ehhez még a törvény bizonyos ingatlanok esetében még 25 évet akar hozzáadni. A keserűséget pedig csak tetézi, hogy az állam a

Csúry István és Kató Béla a sajtótájékoztatón (fotó: Kiss Gábor)

szóban forgó ingatlanokat – amelyeket különböző oktatási, kulturális stb. célokra használnak – nem tartja rendben, nem újítja fel, mert papíron már nem az övé, de az állagmegőrzés elmaradása miatti büntetéseket az egyháznak küldi ki. Elképesztő és felháborító az is – folytatta Kató –, hogy a tervezet alapján az új bizottságnak jogában áll majd az eddig hozott döntéseket felülbírálni.

A sajtótájékoztatón elhangzott, hogy a református egyház egyeztet a többi történelmi magyar egyházzal, ugyanakkor levelet intéz a román kormányhoz, Victor Ponta miniszterelnökhöz, de észrevételeit, javaslatait eljuttatja más fórumokhoz is.

Újságírói kérdésre válaszolva megtudtuk: az Erdélyi Református Egyházkerület eddig 835 kérelmet adott le, ebből 300 esetben született döntés, de nem mind pozitív, és még mindig folyamatban van a sepsiszentgyörgyi Mikó Kollégium ügye. Az egyházkerület több fontos, stratégiai jellegű ingatlant nem kapott vissza: a Kolozsvári Református Kollégium új épületét (jelenleg a Šincsei-iskola működik benne), számos dési belvárosi ingatlant, valamint kórházat Marosvásárhelyen. Ugyanakkor Kolozsváron a volt Metropol épületéből és a Széchenyi tér 1. szám alatti ingatlanból csupán néhány kisebb lakás vált az egyház tulajdonává, a többit az önkormányzat jogtalanul eladta.

Az Európai Jogok Emberi Bírósága (EJEB) már tavaly utasította Romániát, hogy új törvénytervezetet dolgozzon ki az államosított ingatlanok visszaszolgáltatásáról, ugyanis a szervezetnél több ezer román állampolgár perelte be az országot. Az Európai Tanácshoz kötődő strasbourgi bíróság 2010 végén egy modellértékű ítéletet hozott Románia ellen, és – előbb 18, majd további 9 hónapra – felfüggesztette az azonos tartalmú ügyek tárgyalását, hogy Románia mű-

ködőképessé tehesse jogorvoslati rendszerét. Ha a kormány ennek nem tesz eleget, az EJEB minden hasonló perben automatikusan Románia ellen ítélt. A második határidő április 12-én járna le, ám Victor Ponta miniszterelnök három hét haladékot kért. A román kormány a kidolgozott törvénytervezetet egyszerűsített eljárással (parlamentari vita nélkül, kormányhatározattal) szeretné elfogadni anélkül, hogy konzultáljon az egyházakkal, illetve a kommunista időszakban kismizett tulajdonosokat tömörítő egyesület vezetőivel – pedig az EJEB ezt is külön előírta.

A görög példa tanulsága

Athénban ülésezett a Református Egyházak Világközösségének (REV) európai regionális tanácsa. A mintegy huszonöt európai egyház, köztük a magyarországi, erdélyi és szlovéniai reformátusok képviselői a közösség és szolidaritás jegyében találkoztak a görög református egyház moderátorával és lelkészeivel is.

Az európai református egyházak éves közgyűlésén idén a gazdasági és hitelválság által sújtott országban élő mintegy ötezer reformátussal való szolidaritáson volt a hangsúly. A kis Görög Protestáns (Református) Egyházat (GRE) magát is súlyosan érintette a krízis, derült ki az egyház moderátorának felvezetőjéből.

A moderátor az öngyilkosságok növekvő száma, a jelentős áremelkedés és a harminc százalékos munkanélküliség kapcsán megjegyezte: a válság pénzügyi és gazdasági vetülete mellett súlyos társadalmi és mentális következményekkel jár. Az eladósodottság mértéke és a bruttó össztermék visszaesése számszerűsíthető, a „személyes, családi és nemzeti megalázottságot viszont nem lehet mérni”. A reménytelenség és félelem következtében pedig megerősödik a szélsőséges pártok befolyása. Ebben a helyzetben az egyháznak józannak kell maradnia. A beszámolóban elhangzott: a görög államnak és az embereknek tagadhatatlan

felelőssége van a kialakult krízisért, ugyanakkor az embereknek alázatot kell gyakorolniuk.

„Hibáztunk, de ez nem jogosít fel sem más országokat, sem pedig nemzetközi szervezeteket az előítéletelességre, a negatív általánosításra és egy nép megalázására.” Az államadósság kapcsán a Miatyánkra utalva – a legalább részleges – adósságelengedést nevezte az egyetlen kiútnak, s arra kérte a jelenlévő egyházvezetőket, hogy nemzeti kormányaiknál ezért járjanak közbe. A REV jelenlévő tagjai válaszul arról döntöttek, hogy szolidaritásuk kézzel fogható jeleként tízezer euróval támogatják a vendéglátó egyház szociális kezdeményezéseit.

Az ülés napirendjén a REV jövőjét meghatározó kérdések is szerepeltek. A tagegyházak megvitatták a szervezet központjának Genfből Hannoverbe költöztetésével kapcsolatos részleteket és a tagdíjfizetés új rendjét. Utóbbival kapcsolatban a REV Athénban felszólaló főtitkára, Setri Nyomi külön köszönetet mondott a Kárpát-medencei magyar tagegyházaknak, akik az új renchez elsőként alkalmazkodva közösen fizetik a rájuk eső éves hozzájárulást. A Generális Konvent elnökségének javaslatára az MRE átvállalja valamennyi magyar részegyház tagdíjfizetési kötelezettségét, ami a pénzügyi segítségen túl a magyar református egyház szimbolikus elismerésének újabb lépése az ökumenikus szervezetek körében.

Különös jelentőséget kölcsönöz az egyházvezetők látogatásának az a tény, hogy a görög ortodox egyház hivatalosan elzárkózik az ökumenikus együttműködéstől és eretneknek minősülnek azok a papok és püspökök, akik helyi szinten együttműködnek a protestáns közösségekkel. Ennek következtében az állam sem siet eleget tenni a reformátusok 2002-ben kezdeményezett regisztrációs kérelmének. A gyülekezetek a körülmények ellenére is számos – a szegényeket és menekülteket segítő – diakóniai programot tartanak fent. Minthogy Görögország lakosságának egyharmada a szegénységi küszöb alatt él, tíz százaléka pedig illegális bevándorló, teendő lenne bőven.

A résztvevőket Guy Liagre, az Európai Egyházak Konferenciájának (CEC) főtitkára tájékoztatta a CEC reformjáról, amelyről július elején, a szervezet budapesti nagygyűlésén döntöttek a protestáns, ortodox, anglikán és ókatolikus tagegyházak.

Az ülésen az MRE-t Bölcskei Gusztáv, a Zsinat lelkészi elnöke képviselte. A Kárpát-medencei magyar küldöttség tagjai Kis Tibor (Erdély), Antal János (Királyhágómellék) és Rozgonyi Emőke (Szlovénia) voltak.

Hírösszefoglaló

Hírek – Események

Közös zsinatra készül Kárpát-medence reformátussága

A Magyar Református Egyház közös zsinatának előkészületeiről, a *Kassa – Európa Kulturális Fővárosa* rendezvénysorozat református programjairól és a 2014-re tervezett kiemelt eseményekről is egyeztetett a Generális Konvent elnöksége a magyarországi Mályiban.

Az elnökség döntött arról, hogy a közös zsinat június 28-i ülésére jelenik meg a Heidelbergi Káté ötnyelvű díszkiadása, a Kálvin Kiadó gondozásában, továbbá egy magyarozatos és egy mindennapos használatra szánt jubileumi ünnepi kiadvány.

A református egység létrejöttének május 22-én ünnepelt évfordulójához kapcsolódóan a dátumhoz legközelebb eső vasárnap, idén május 19-én, pünkösdvasárnap ünnepeljük a Magyar Református Egység Napját. Az évfordulóhoz kapcsolódó, hagyományosnak tekinthető kiemelt rendezvények egy héttel később, május 24–26. között kerülnek sorra: a tizedik alkalomhoz érkező Református Zenei Fesztivál, a *Szeretethíd* elnevezésű Kárpát-medencei református önkéntes napok, valamint a Budapesten, a százéves születésnapját ünneplő városligeti fasori református templomban május 26-án 17

órától megtartott ünnepi istentisztelet, amelyet a televízió is közvetít majd.

A közelgő események között a megbeszélésen szóba került, hogy Kassa viseli 2013-ban az Európa Kulturális Fővárosa címet. A hivatalos programban azonban nem jutott tér az egyházi és azon belül a magyar református kulturális értékek megjelenítésére. Ezért a Tiszáninnyi Református Egyházkerület és a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház közös szervezésében a Generális Konvent támogatásával – a hivatalos programtól függetlenül – rendezik meg június 14–16. között a KASSÁÉRT elnevezésű fesztivált, az őszi hónapokban pedig több, egy-egy estét betöltő előadást terveznek.

Az elnökségi ülésen elhangzott, hogy 2014 több szempontból jelentős esztendő lesz: ekkor érnek véget a Kálvin Emlékévek, és ebben az esztendőben lesz öt éve a Magyar Református Egyház újbóli létrehozásának. A tanácskozáson döntés született a Magyar Reformátusok Világtalálkozójának megrendezéséről 2014-ben, amely a részegyházak által szervezett programokat öleli majd fel.

A megbeszélésen egyeztetés folyt a tervezett Kárpát-medencei kátéismereti vetélkedő előké-

születeiről, beszámoló hangzott el a Kárpát-medencei Közoktatási Alap 2012. évi gyűjtéséről.

Az elnökség levélben köszöntötte Csete-Szemesi Istvánt, a Szerbiai Református Keresztyén Egyház nemrég nyugalomba vonult püspökét. A Generális Konvent elnökségi tagjai között köszöntötte Halász Bélát, a Szerbiai Református Keresztyén Egyház megválasztott új püspökét, valamint Kató Béla püspököt és Markó Gábor főgondnokot, az Erdélyi Egyházkerület januárban hivatalba lépett új elnökségét.

A Generális Konvent következő elnökségi ülését 2013. május 6–7-én tartják Mályiban.

Fontos döntések az Igazgatótanács ülésén

Múlt hónap közepén ülésezett Kolozsváron Egyházkerületünk Igazgatótanácsa. Az ülésen a jelenlevők a jövő évi beiskolázási terv keretében meghatározták az elsőéves teológiai hallgatók számát (15 fiú és 2 lány), jóváhagyták azon bizottságok javaslatát, amelyek alapján az Igazgatótanácsban megüresedett munkahelyek betöltésére meghívottakat véleményezték. Ezek szerint az új gazdasági tanácsos Veress Károly helyett Ballai Zoltán lelkipásztor lett, a főkönyvelő Bódi Sándor helyett Ágoston Erika, Kató Levente tanügyi tanácsos helyett pedig Gáll Sándor lelkipásztor.

Az ülésen elhangzott: a Kézdi-Orbai Egyházmegyében újból meghíusult az esperesválasztás, ezért az ügyet elnapolták a nyáron tartandó egyházkerületi közgyűlésig. Közben az Igazgatótanács jogi bizottsága az ügygel kapcsolatos jogi kérdéseket a Zsinat elé fogja tární. A jelenlevők döntöttek az Egyházkerület tulajdonában levő Bethlen-kastély sorsáról is: az ingatlant a nőszövetség használatába adják, így ezután az épület fenntartása és javítása is a nőszövetség feladatai közé fog tartozni.

Az idei egyházkerületi közgyűlésre július 4–5-én kerül sor Szovátán, a gyülekezet ekkor fogja ünnepelni fennállásának 100. évfordulóját.

ISSN–1223–8848

Család – otthon, gyerekek, hivatás, ünneplés

Magyarkiskapun március közepén tartottuk a *Család hete* programsorozatot. Minden este más témáról beszélgettünk, a gyülekezeti tagok pedig fényképeket hoztak a családjukról, ezzel is érdekesebbé téve az alkalmakat. Az együttlét során több gondolat fogalmazódott meg a résztvevőkben.

Jó családban élni! Mert olyan örömeink vannak, amelyekben családon kívül nem lenne részünk. Mert azt a segítséget és biztonságot, amit a család ad, máshol nem kapjuk meg. Mert a családtagok egymásnak áldást jelentenek. „A teljes élet a családos élet: a fészek. Akinek nincs családja, csak fél életet él: mindholtáig hiányzik neki valami.” (Gárdonyi Géza)

Érdemes otthon lenni. A lakás az a hely, ahol a család életének legnagyobb idejét tölti. Akkor boldog egy család, hogyha a tagok a la-

kásban otthon érzik magukat! Akkor tudja hivatását, munkáját, szolgálatát jól teljesíteni, ha „otthon” érződik a szeretet, hit és biztonság. Ha otthon élő kapcsolat van Jézussal, akkor minden rendben van. A keresztyén ember számára a „második” otthon a templom, ahova a „nagy-család” gyűl össze. Akkor válik a gyülekezet is otthonunkká, ha áldozatot hozunk érte (ahogy saját otthonunkért).

Öröm a gyermekek jelenléte. Jézus is sokszor állítja példaként a gyermekeket a tanítványok elé: „Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kisgyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyek országába.” (Mt 18,2–3) A gyermek összeköt, kibékít, ugyanakkor áldás és beteljesülés az életünkben.

Áldás, ha a hivatással végzett munka Isten dicsőségére történik. A veszély akkor áll fenn, ha egyfelől nem dolgozunk, és tönkretesszük a családot, vagy másfelől, ha túlzásba vesszük a munkát, és elhanyagoljuk a mellettünk levőket. Ha családfenntartó munkánkat hivatásszerűen végezzük, akkor a családra is marad idő, és megelégszünk a bérrel is, Istent dicsérő életet tudunk élni: biztonságot és örömet tudunk hazavinni családuinkba.

Szükséges a családban együtt ünnepelni Jézussal. Vannak nemzeti, egyházi, családi ünnepeink. És ott van a mindenkori ünnepünk, a vasárnap. Ha ezeket Jézus Krisztussal és a családukkal, valamint a gyülekezettel ünnepeljük – áldott ünneplésünk lesz. Athanasius egyház- atya szerint: ha hiszünk Krisztus feltámadásában, akkor egész életünk ünnep lehet.

Gombár Sándor

Megrendült lélekkel, de Isten akaratát elfogadva tudatjuk, hogy

Damó Lehel

nyugalmazott lelkipásztor, életének 73. évében március 10-én átadta életét a Mennyei Atyának. Földi útját az alázat, az igazságosság, becsületesség jellemezte, amit Krisztus Egyházában 30 évi szolgálatával bizonyított.

A szeretett lelkipásztor földi maradványait március 12-én helyezték örök nyugalomra Sepsiszentgyörgyön, a szemérmái új temetőben. Élete, az együtt megélt közös, szép emlékek kitörölhetetlen nyomot hagynak mindnyájunk szívében. Áldott legyen az Úr érte!

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
A szerkesztőség címe: 400079 Kolozsvár
Király utca (str. I. C. Brătianu) 51. sz.
Telefon: 0264/599 800
Fax: 0264/595 104
Drótposta: uzenet@reformatus.ro
Honlap: <http://uzenet.reformatus.ro>
Főszerkesztő: Somogyi Botond
Kéziratot nem örzünk meg és nem küldünk vissza.
A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában.
Felelős vezető: Dávid Zoltán
Olvasószerkesztő: Sztranyiczki Mihály
Műszaki szerkesztő: Bálint Lajos
Tördelés: Czirmay Ágnes